

12. Kenting Tai Situpa

Guru Rinpoche

Kagyü Samye Lingissä annetuista opetuksista koontu ja lyhentäen suomentanut Ani Sherab. Kuvat ja teksti ©Rokpa Trust

INTIA

Aiheeni käsittelee Guru Rinpochea. Buddhalaisuus levisi Tiibetissä Guru Rinpochen aikana. Buddhalaisuus oli jo tullut Tiibetiin jonkin aikaa ennen kuin Samyen temppeli rakennettiin, mutta kaikki pyhyys, eräänlainen täydellisyys ja opetuksen syvyys, perimyslinja, liittyy suoraan Guru Rinpocheen, koska hän perusti Samyen luostarin yhdessä kuninkaan ja apotin kanssa, ja se mahdollisti opetuksen täydellisyyden ja rikkauden.

Ollaksemme rehellisiä, koko tiibetinbuddhalaisuus on hänen ansiotaan. Joskus ajatellaan, että Guru Rinpoche kuuluu yhteen tiibetinbuddhalaisuuden perimyslinjoista. En usko sitä. Hän on kaikkia perimyslinjoja varten, liittyy niihin kaikkiin kuin isoisä. Sopivin nimi tiibetinbuddhalaisuudelle on vajrayana, jota on säilytetty ja opetettu Tiibetissä.

Guru Rinpochen alkuperä on sama kuin millä tahansa suurella valaistuneella olenolla. Hän sai alkunsa myötätunnosta ja viisaudesta. Mutta tapa, jolla hän ilmentyi, on selitetty melkein mytologisesti. Kauan ennen kuin Guru Rinpoche vieraili Tiibetissä, hän syntyi Intian luoteiskolkassa. Jotkut uskovat, että tämä paikka on tänä päivänä jossain Pakistanin ja Afganistanin rajalla.

Myötätunnon ilmentymä, bodhisattva Avalokiteshvara (Chenrezig), näki tuntevien olentojen kärsimyksen universumin loputtomassa avaruudessa. Hän ajatteli kaikkia olentoja ja erityisesti olentoja maapallolla ja sitä, että Buddhan opetukset olivat häviämässä. Kaikki kielteiset henget häiritsivät harjoittajia, ja nyt oli aika olla hyödyksi olennoille, jotka elivät barbaarisessa paikassa, paikassa, jossa ei ollut äärimmäisen totuuden ymmärrystä. Oli tullut aika Buddha Amitabhan ruumiillisen hahmon ilmestymiselle. Guru Rinpoche on Chenrezigin gurun, Buddha Amitabhan ruumiillistuma.

Tämä maailma, jossa olemme, on halun maailma. Se ei tarkoita, ettei meillä olisi myös vihaa ja muita heikkouksia, meillä on, joskus paljonkin. Mutta oikea tie meille

on sopivat toivomukset, inspiraatio ja halu. Toive auttaa muita, olla myötätuntoinen. Haluta olla parempi. Amitabha edustaa ihmistä, joka on selvinnyt kaikista ongelmista ja halun heikkouden ansoista. On muita buddhia, jotka edustavat muita asioita, (jotka myös liittyvät ihmisolentoihin). On vihan maailma, tietämättömyyden maailma, kateuden maailma, ylpeyden maailma ym.

Avalokiteshvaran myötätuntoinen ele herätti Amitabhan valaistuneen olemuksen, ja Amitabhan ilmentymä manifestoitui kultaisena vajrana: kuten aurinko vajran muodossa. Se säteili ja ilmestyi Amitabhasta, sieltä missä hän nyt sitten silloin oli, jossain hänen on täytynyt olla. Siis, hänen ilmentymänsä ilmestyi ja se saavutti tuon tietyn paikan, jonka uskomme olevan jossain luoteisessa osassa tuota maailmankolkkaa, Intia, Afganistan ja Pakistan juuri nyt.

Siellä oli järvi, jonka nimi oli Danakosha. Tuolla järvellä tämä tietty aines, joka ilmestyi Amitabhasta, imeytyi, ja tuli esiin suurena lootuksena. Lootus, joka on mitä puhtain ja kaunein kukka, ei kasva puhtaassa vedessä. Se kasvaa mutaisessa ja seisoneessa lammikkovedessä. Se, mitä vedessä syntyy, on mitä kauneinta, mutta se, miltä kukka tuoksuu ja miltä lammikko haisee, ovat aivan vastakkaisia. Tämä tarkoittaa, että Guru Rinpoche on tahraton niin kuin lootus. Vaikka hän ilmestyi ihmishahmossa, hän ei ole minkään inhimillisen tahraama. Ja miten Guru Rinpoche ilmestyykin, hänen tekonsa ovat tahrattomat. Sitä lootus kuvaa.

Lootuksesta siis ilmestyi henkilö, lapsi. Lapsi, joka on epätavallinen, koska syntymä ei ollut tekemisissä äidin ja isän kanssa. Se oli spontaani, ihmeenomainen syntymä.

Tähän Avalokiteshvaran myötätuntoon ja Amitabhan oivallukseen liittyy kolme päämäärää: ensinnäkin hän edustaa Shakyamuni Buddhaa, joka on siirtynyt parinirvanaan. Tällä planeetalla aikoo tuhat buddhaa saavuttaa valaistumisen. Neljä heistä on tehnyt sen jo. Tämä neljäs, Buddha Shakyamuni, lähti pois seuraajiensa näkyvistä n. 2500 vuotta sitten. Vaikka hänen opetuksensa on edelleen olemassa, hän ei ole läsnä kuolevaisena henkilönä. Guru Rinpoche edustaa tuota valaistunutta, ja hän ilmestyi kuolevaisessa muodossa.

Guru Rinpochen tehtävänä on voittaa kielteisyyttä, kaikki heikkouksien eri aspektit, missä niitä ikinä onkaan. Missä hän nyt on? Hän elää vielä. Hän elää jossain – se tarkoittaa, että hän elää joka paikassa. Guru Rinpoche syntyi fyysisesti ja hän on fyysisesti elossa juuri nyt.

Hänen ympärillään on sateenkaaren hohtoinen ilmapiiri. Nykyisin ihmiset kutsuvat sellaista auraksi. Se on eräänlainen sateenkaarikehä. Se kuvaa sitä, että Guru Rinpochen fyysinen muoto on vapaa kaikista tahroista ja siksi ikuinen. Hän saavutti siddhan kuolemattoman tilan, ja siksi hänet kuvataan sateenkaaren ympäröimänä.

Toinen syy on, että kaikista ennustuksissa mainituista ajoista tämä on yksi jakso, jolloin ihmiset nousevat toisiaan vastaan, eikä vain yksilötasolla, vaan kansakuntina he joutuvat monenlaisten onnettomuuksien uhriksi. Siksi on tarpeetonta sanoa, että on suuri tarve saada apua, se on toinen syy, miksi Avalokiteshvaran myötätunto ja Amitabhan valaistunut olemus joutuivat ilmentymään Guru Rinpochea.

On kolmaskin suora syy. Ei vain tänä tiettyinä aikoina, vaan niin kauan kuin eläviä olentoja on, he tarvitsevat kaiken oikean ohjauksen, siunaukset ja avun kyetäkseen vapautumaan. Jonkun täytyy suojella heitä sillä polulla, jotta varmistetaan niin hyvin kuin mahdollista, etteivät he eksy. Etteivät he lähde väärään suuntaan hyvää tarkoittaessaan. Nämä siis ovat kolme syytä, miksi Guru Padmasambhava syntyi ihmeenomaisissa olosuhteissa myötätunnon manifestaationa valaistumisen voimasta.

Kävi siis niin, että Amitabhan kielestä tai puheesta sinkosi punainen valonsäde, joka on Buddha Amitabhan kehon, puheen ja mielen keskittynyt energia. Se putosi maan päälle kuin meteori. Se putosi länteen Bodhgayasta, Urygen valtakunnan länsiosaan, missä on järvi nimeltä Danakosha. Sen keskellä on pieni saari. Siunaus laskeutui tälle saarelle, ja heti kun se oli sinne laskeutunut, se loi pienen vesialtaan ja siihen suihkulähteen. Lampeen kasvoi lootuskukka, joka oli varsin erikoislaatuinen.

Kun lootus oli täysin kasvanut, niin Amitabhan sydäimestä laskeutui lootukseen kultainen viisisakarainen vajra, jonka keskustassa oli kirjain hri. Se oli istuin Guru Padmasambhavalle.

Kun siunattu lammikko syntyi, koko valtakunta täyttyi sateenkaarista, musiikista ja tuoksuista, ja kaikki oli miellyttävää ja rauhallista. Jonkin ajan kuluttua lootus avautui ja sen keskellä oli täydellisen kaunis pieni poika. Hän oli Guru Padmasambhava. Sillä hetkellä kaikista villieläimistä ja linnuista, tiikereistä ja muista, tuli kuin sisaruksia ja ystävyksiä ja ne elivät sillä saarella sopuisasti. Näin Guru Padmasambhava syntyi maan päälle.

Siinä maassa, Urygen maassa, hallitsi silloin dharmakuningas Indrabhuti, jolla ei ollut poikaa. Hän rukoili poikaa turhaan, ja lopulta hän menetti näkönsä. Sen jälkeen hänelle syntyi poika, mutta hän kuoli jo lapsena. Kuningas oli kovin masentunut kaiken kärsimyksen keskellä, silti hän rukoili edelleen Buddhaa, Dharmaa ja Sanghaa, ja antoi kaiken rikkautensa kansalle anteliaisuuden eleenä. Hän oli sitten hyvin köyhä. Eräänä yönä hän uneksi, että jotakin tuli häntä kohti lännestä, ja kun se tuli lähemmäksi, hän näki, että se oli kultainen vajra, joka säteili kuin aurinko. Se laskeutui hänen käteensä, ja heti kun se oli hänen kädessään, se muutti hänet kokonaan. Hän tunsu myötätuntoa ja iloa.

Herätessään aamulla hän oli hyvin virkeä ja pyysi kaikkia ministereitä ja kansalaisia tutkimaan, mitä valtakunnassa oli tapahtumassa. Lopulta yksi ministereistä huomasi erityisen merkin ja ilmapiirin järvellä, ja kaikki eläimet siellä. Kuninkaalle kerrottiin siitä, ja hän meni sinne. Hän ei voinut nähdä poikaa, mutta hän voi tuntea ilmapiirin, ja hän rukoili. Kuninkaan ja ministereiden saapuessa kaikki eläimet ja linnut pakenivat, ainoastaan poika jäi. Kuningas kysyi häneltä: "Kuka on isäsi? Kuka on äitisi? Mistä tulit? Mitä syöt? Mihin kastiin kuulut?" No, sellaistaahan kysyisimme, jos löytäisimme moista.

Poika vastasi: "Isäni on Rigpe Yeshe, Viisaus, jolla nähdään ääretön totuus." Mutta mitä ääretön totuus on? – Viisaus itse on sama kuin ääretön totuus. "Isäni on se, ja äitini on Kuntuzangmo, aina hyvä," hän jatkoi. Aluttoman ajan alusta tähän asti olemme jälleensyntyneet ihmisiksi, eläimiksi, haamuiksi, deevoiksi, eri maailmoihin, myös helvettiin, mutta olemuksemme, aina hyvä luontomme on aina sellainen kuin se on. Se ei ole koskaan muuttunut minkään vaikutuksesta.

"Ja mistä tulen, maani on dharmadhatu, syntymätön, se on kuningaskuntani. Kastini on tasa-arvo. Ei minkään ja jonkin tasa-arvo. Ja ruokani on dualismi. Tehtäväni on tuhota kaikki kielteisyydet."

Näin hän vastasi kuninkaalle, josta tuli tämän lapsen adoptioisä. Lapsen oikea isä on täydellinen viisaus ja hänen äitinsä on hyvyys, ystävällisyys, myötätunto. Lapsi kuuluu loputtomaan ja rajattomaan, täydelliseen avaruuteen, dharmaa-avaruuteen. Hän ei ole afganistanilainen, pakistanilainen, intialainen eikä tiibetiläinen. Hän kuuluu puhtaaseen tilaan, dharman tilaan. Häntä ravitsee keskinäisesti riippuvainen dualistinen malli. Se johtuu siitä, ettei hän ole täällä ollakseen muita parempi itsensä takia. Hän on täällä ollakseen muita parempi kaikkien tähden.

Sitten kuningas vei hänet palatsiin ja asetti valtaistuimelle. Sillä hetkellä kuninkaan kummatkin silmät aukenivat, eikä hän ollut enää sokea. Hän pohti nimen antoa kallisarvoiselle pojalleen, ja mietittyään monimutkaisia vaihtoehtoja hän päätyi yksinkertaiseen: Lootuksesta syntynyt, Pema Jungne. Lapsi ei ollut syntynyt isästä ja äidistä, vaan lootuksesta. Guru Rinpochen kahdeksasta aspektista tämä on ensimmäinen, hänet nimettiin sen mukaan, miten hän syntyi, ja miten kuningas vei hänet palatsiin.

Sen jälkeen kuningas, ministerit ja koko valtakunta ryhtyivät anteliaiksi ja kuningas tyhjensi aarreaitan köyhien tähden. Kun se tyhjennettiin, se täyttyi ja kuningas voi tyhjentää sen useaan kertaan. Hänen kaikki aarrekkamionsa pysyivät täynnä rikkauksia, ja hänestä tuli suuri kuningas. Koska Urgyenin kuningas osoitti anteliaisuutta kaikille, siitä tuli rajatonta anteliaisuutta, joka ei koskaan lopu.

Jokainen näki Guru Rinpochen voiman tehdä ihmeitä. Suurimman osan aikaa hän vietti meditaatiossa, ja sen takia kuningas, kuningatar ja kansa olivat kovin huolissaan hänestä. He alkoivat suunnitella kuningattaren hankkimista. He toivat sitten prinsessan pienestä naapurivaltakunnasta ja Guru Rinpoche kruunattiin kuninkaaksi. Hän eli viisi vuotta kuninkaana kuningattaren seurassa. Ansiottensa tähden Guru Rinpochen nimeksi tuli Pema Gyalpo. Pema on lootus, koska hän ilmestyi lootuksesta, ja gyalpo tarkoittaa kuningasta. Lootuskuningas. Se on toinen aspekti.

Eräänä päivänä hän näki avaruudessa koko Vajrasattvan mandalan ja vastaanotti tältä neuvon. Se kuului näin: "Vaikka olet kuningas, vaikka olet onnellisin ihminen maan päällä, se ei kestä pitempään kuin elämäsi. Joka hetki on pysymätön, ja vaikka se kestäisi hyvin pitkään, se on vain yksi elämä. Sinulla on enemmän arvoa. Sinun on toteutettava elämäsi todelliset arvot ja hylättävä kuningaskunta."

Saatuaan tämän viestin tai neuvon, hän aikoi lähteä vuorille mietiskelemään ja pyysi lupaa isältään, kuningas Indrabhutilta. Hän ei saanut sitä, joten hän koetti paeta, mutta kuningas asetti vartijat. Näin hän ei voinut paeta. Hovissa oli ministeri, jolla oli vaimo ja poika, joilla oli erittäin huonoa karmaa. Jos lapsi kasvaisi aikuiseksi, se olisi hyvin paha kansan kannalta. Niinpä eräänä päivänä Guru Rinpoche tanssi palatsin katolla kolmikärki kädessään. Tanssiessaan hän heitti kolmikärjen ja tappoi lapsen ja äidin. Silloin hänestä tuli lainsuojaton.

Kun koko kansa ja ministerit nousivat häntä vastaan, kuninkaan ei auttanut muu kuin karkottaa Guru Rinpoche maasta. Neuvonpidon jälkeen hänet päätettiin lähettää hautausmaalle nimeltä Tsilvei tsal. Se on lähellä Bodhgayaa, kuusikätisen Mahakalan

pyhä paikka. Juuri ennen kuin hänet karkotettiin, kaikki kokoontuivat yhteen Guru Rinpochen ympärille. Ministerit ja muut puhuivat siitä, mitä hän oli tehnyt, ja miksi hänet piti lähettää pois. Luulisin, että he lukivat jotain paperista.

Silloin, yhtäkkiä, avaruudesta laskeutui alas hevonen, se laskeutui hänen eteensä, ja kun hän oli hypännyt sen selkään, hevonen nousi ylös maanosan neljän kuninkaan kannattelemana. Tämän ihmeen tapahtuessa hänet siis heitettiin ulos. Hevonen vei hänet maahan nimeltä Ngaden, vuoren harjalle. Sieltä hän näki kaikki jumaluuksien rauhalliset aspektit ja vastaanotti ikuisen elämänvoiman. Sitten hän meni Tsilvei tsal - hautausmaalle, minne kuningas, ministerit ja hänen kansansa oli käsenyt häntä menemään.

Useiden vuosien kuluttua, kun hän vaelsi ympäri suurena joogina, tantrisen joogapolun jumaluudet ilmestyivät hänelle, ja heidän ennustuksensa mukaan hän otti luostarilupaukset kahdelta suurelta mestarilta. Tuohon aikaan häntä kutsuttiin nimellä Shakya Senge, Shakyoiden leijona. Se on ajanjakso, jolloin Guru Rinpoche ilmestyi munkkina.

Nepalissa hän mietiskeli Boudanath-stupan juurella viisi vuotta. Hän kesytti ja siunasi paikan ympäristöineen ja kaikki ihmiset, eläimet ja henkiolennot, jotka siellä olivat.

Sen jälkeen hän meni Sahoriin, Bodhisattva Santarakshitan asuinpaikkaan, ja harjoitti dharmaa siellä. Silloin hänen nimekseen tuli Padmasambhava. Sahorin kuninkaantytär, prinsessa Mandarava oli valaistunut dakini, ja Guru Rinpoche antoi salaa opetuksia nunnaksi ryhtyneelle prinsessalle. Kuultuaan asiasta kuningas suuttui ja ajatteli tyttären maineen tahraantuneen. Siksi hän yritti polttaa gurun roviolla. Silloin Guru Rinpoche muutti rovon järveksi ja löytyi istumasta lootuksessa järven keskellä. Kuningas katui tekoaan ja Mandarava sai seurata guraa.

Sen jälkeen Guru Rinpoche oleskeli Leossa nykyisen Bhutanin alueella. Siellä on eräs vajrayana-buddhalaisten pyhimmistä paikoista, Tiikerinpesä. Hän mietiskeli siellä viisi vuotta. Silloin hänen nimensä oli Dorje Trollö. Hän asui tiikerinpesä-luolassa, missä on tiikerien jalanjälkiä kivissä vielä tänä päivänä ihmisten nähtävänä. Hän kulki ympäriinsä ratsastaen villillä tiikerillä. Nimi liittyy tuohon tiettyyn manifestaatioon, vaikka olisikin aivan sopimatonta kutsua häntä tiikerillä ratsastajaksi.

Mm. tällaisia yksityiskohtia liittyy joihinkin Guru Rinpochen nimiin ja ilmentymiin.

Sen jälkeen hän meni takaisin valtakuntaansa Urgyeniin. Ennen kuin hän saapui kuningas Indrabhutin luo, eräs ministereistä näki hänet, ja koska hän oli lainsuojaton, hänet otettiin kiinni ja sidottiin suureen rautapylvääseen. Pylvään juurelle laitettiin paljon polttopuita, öljyjä ym. ja hänet poltettiin taas. Sytytettyään tulen ihmiset poistuivat, mutta savu ei ottanut laantuakseen. Eräänä päivänä huomattiin, että öljyistä oli tullut järvi, polttopuut olivat muuttuneet suureksi lootukseksi ja sen päällä istui Guru Rinpoche opettaen suurta dakinien ja henkien joukkoa. Kuningas oli hämmästyksissään ja meni paikalle ja pyysi anteeksi. Tämä paikka on tunnistettu Tso Pema -järveksi.

Sillä hetkellä kuningas Indrabhuti ymmärsi ja koki seuraavan oivalluksen. Olemassaolon pyörän kolme tasoa, ne kaikki ovat kuin vankityrmä. Kolme tasoa ovat

halun maailma, muodon maailma ja muodoton maailma. Me olemme halun maailmassa. Täällä helvetit ovat pahin olemassaolon tila, sitten on nälkäiset henget, kolmas on eläinten maailma, neljäs on ihmisten maailma, viides on asurat ja kuudes on jumalat onnellisuuden tilassa. Jumalten maailmoissa on kaksi osaa, muodon maailma ja muodoton. Muodon jumalat ovat paljon paremmassa asemassa ja onnellisempia kuin halun maailman jumalat, ja muodottomat jumalat paljon onnellisempia kuin muodon jumalat. Henkisen kehityksen kannalta ihmisten maailma on paras. Mutta kaikki nuo kolme olemassaolon tasoa ovat ympyrä, niin kuin pyörä.

Mitä hyvää tai pahaa karmaa keräämme, se on dualismiin liittyvä ajatus, siitä tulee syy onneen ja kärsimykseen noilla kolmella tasolla. Jos luomme jotain hyvää olemalla anteliaita ja moraalisia, puhumalla totta jne., jos pidämme tuon hyvän karman vain itsellämme, synnymme jumalana, ehkä muodon jumalana tai muodottomanakin, mutta se on rajoitettu saavutus, ja kun se karma on loppu, putoamme alas. Miten me putoamme alas? - Nyt juuri olemme ihmisiä ja voimme tehdä monenlaisia asioita. Hyvin pahojakin. Kunnes kuolemme, pysymme ihmisinä. Kuoleman hetki on kuin kuilu elämien välissä, ja seuraava elämä määräytyy edellisten mukaan. Myös tämä nykyinen elämä määräytyy edellisten elämien mukaan. Sen takia nykyhetki on aina ratkaiseva hetki. Kaikki hyve ja pahe mitä keräämme ilman bodhisattva-motivaatiota, siitä tulee syy näihin kolmeen tasoon.

Guru Rinpoche sanoi, että nämä kolme tasoa, halun maailma, muodon maailma ja muodoton maailma, ovat juuri niin kuin vankila. Vaikka syntyisi dharmakuninkaana, se on häiritsevä tekijä, levottoman mielen aiheuttama häiriö. Näin ollen kuningas Indrabhuti oli ollut kuningas tähän saakka, suuri dharmakuningas, mutta häneltä puuttui bodhisattva-motivaatio ennen tämän opetuksen vastaanottamista. Hän oli valmis, mutta hänen rikkautensa, omaisuus ja valtakunta ympärillä, olivat esteenä.

Ellei ymmärrä oman mielensä luontoa tai olemusta, joka on dharmakaya - syntymätön, noiden kolmen tason ympyrästä ei pääse eroon, vaan jatkaa siellä olemista loputtomiin. Nyt suuri kuningas katsoi omaan mieleensä, jossa oli kirkkauden ja tyhjyyden ominaisuudet, ei minkään ja jonkin tasa-arvo. "Katso sitä," Guru Rinpoche kehotti, ja kuningas saavutti oivalluksen.

TIIBET

Intiassa Buddhan opetukset olivat hänen suurten seuraajiensa, arhatien ja panditojen neuvostojen hallussa. Opetus tuli Tiibetiin yhtenä aspektina, mutta säilyy siellä kahdeksana suurena harjoituslinjana.

Kun buddhadharma, vajrayana, tuli Tiibetiin, se ei ollut pelkkä henkinen uskomus, jonka joku oli perustanut ja joka sitten tuotiin sinne. Se tuli, koska Tiibetin kansan ja Buddhan opetusten välillä oli hyvin vahva yhteys ja koska suurilla tiibetiläisillä mestareilla, jotka menivät Intiaan ja toivat opetukset sieltä, oli tietoa ja viisautta. Oli myös dharmakuninkaita, jotka olivat suurten bodhisattvojen ilmestyskehoja (emanaatioita). Meidän on käytävä läpi hieman Tiibetin historiaa.

Buddhan antamassa ennustuksessa mainitaan Tiibetin sivilisaatio. Tiibetiläinen sivilisaatio kehittyi Buddhan kuoleman jälkeen. Ensimmäinen Tiibetin kansa eli vuorilla ilman ryhmäyhteiskuntaa, kunnes alkoi muodostua kyliä.

Jonkin ajan kuluttua Litsambi-kastin kuninkaan poika vaelsi Tiibetiin vuorelle nimeltä Lhari Tsangtor. Kun prinssi oli vuoren huipulla, ihmiset löysivät hänet ja kysyivät: "Mistä tulet?" Hän ei tietenkään osannut tiibetiä ja ainoastaan osoitti taivasta kohti. Se ei ollut vahinko eikä taikauskoa, vaan buddhalaisten opetusten, tiibetiläisten ja hänen itsensä välinen karminen olosuhde. Ihmiset ajattelivat: "Hän on tullut taivaasta, hänen täytyy olla jumala. Se on hienoa." He kantoivat hänet juhlallisesti niskojaan varaan asetettujen tukkien päällä kylään tehdäkseen hänestä kuninkaansa. Hän oli ensimmäinen kuningas nimeltä Njatri Tsenpo. Hänestä alkoi Tiibetin kuninkaiden perinne.

Siitä laskettuna 26. kuningas [arviolta 400-luvulla] oli nimeltä Lha Thothori Nyentsen. Tämä kuningas rakensi ensimmäisen palatsin, pienen linnan, Tiibetiin. Se oli vuoren huipulla ja siihen kuului yksi rakennus ja pieni torni.

Eräänä päivänä kuningas Lha Thothori Nyentsen oli palatsinsa katolla. Hän näki avaruudessa suuren valon ja kuuli epätavallisen äänen. Hän katseli ihmeissään ja yhtäkkiä tuosta valosta, äänestä ja pilvestä ilmestyi jotain. Se oli jalokivirasia, joka laskeutui hänen käsiinsä. Hän avasi sen, ja sisällä oli kolme tekstiä ja kultainen stupa. Hän ei tiennyt mikä se oli, eikä kansakaan tiennyt, mutta kaikki tunsivat suurta hartautta ja hyviä tunteita tätä esinettä kohtaan. Tietenkin, mekin tuntisimme, jos sellaista tapahtuisi.

He säilyttivät sitä huolella aarteena, ja eräänä yönä kuningas uneksi, että viisi sukupolvea tästä eteenpäin ihmisillä on mahdollisuus käyttää hyödyksi tätä arvokasta rituaaliesinettä, ja ihmiset ymmärtävät rituaalin merkityksen.

Tämän jälkeen viides kuningas [600-luvulla] oli Songtsen Gampo. Hänestä tuli henkisen ymmärryksen lain perustaja Tiibetissä. Songtsen Gampo laati dharmasäännöt maahan. Hänestä tuli kuningas kolmetoistavuotiaana, ja hän valloitti monia kuningaskuntia Tiibetin ympärillä.

Tämä kuningas oli Avalokiteshvaran ja Vajrapanin emanaatio. Hän on se kuningas, joka kehitti tiibetiläisen koululaitoksen. Lait ja sotilaskoulutus ja kaikenlainen inhimillinen kehitys oli hänen aikaansaannostaan. Hänen aikanaan tiibetiläiset käyttivät paljon aikaa kehittäkseen älynlahjojaan ja ruumiinkuntoaan.

Tämä kuningas otti puolisoikseen kaksi kuningatarta naapurimaista. Toinen oli Nepalilainen prinsessa ja toinen kiinalainen prinsessa. Paljon rituaaliesineitä, patsaita ja stupia tuotiin sekä Nepalista että Kiinasta. Tältä ajalta Lhasassa on hyvin arvokas buddhapatsas nimeltä Jowo.

Älykäs nuori poika nimeltä Töme Sambota lähetettiin opiskelemaan ja hän oppi sanskritin kielen ääntämyksen. Tiibetin kielen ja sanskritin aakkosten mukaan hän loi tiibetiläiset aakkokset ja kieliopin. Ensimmäinen retriittikeskus perustettiin Yerpaan. Siihen aikaan Tiibetissä ei ollut munkkeja eikä nunnia, vaan ihmiset harjoittivat dharmaa maallikkoina.

Sen jälkeen seurasi viisi sukupolvea muita kuninkaita, ja dharmaa vastustettiin, kunnes 700-luvulla hallitsijaksi nousi Trisong Detsen.

Kun kuningas oli kolmentoista ikäinen, hän otti vallan. Jotkut henkisistä dharmaministereistä olivat hänen kanssaan, ja heidän neuvojensa avulla hän löysi joitain tekstejä, jotka dharmaa vastustavat ministerit olivat piilottaneet. Löydettyään ne hän luki ne, ja tunsu suurta uskoa, luottamusta ja hartautta niitä kohtaan.

Tällöin kaikki edesmenneen kuninkaan dharmaministerit, joita oli painostettu, tuotiin esiin yksi kerrallaan, ja kuningas loi uuden kuningaskunnan, joka oli taas myönteinen dharmahallinnolle. Tämä on alku opetusten todelliselle tulemiselle Intiasta Tiibetiin.

Eräs kääntäjistä teki pyhiinvaellusmatkan Intiaan ja paluumatkalla hän tapasi Bodhisattva Santarakshitan Nepalissa. Tämä oli täysinvihitty munkki, joka muisti heidän kummankin entiset elämät mainiten myös Trisong Detsenin entisistä elämistä.

Kääntäjän palattua kotiin hän kuvaili kuningas Trisong Detsenille Santarakshitaa: "Mikä tahansa, mikä on hyvää ja hyödyllistä muille, kaiken siihen liittyvän tämä munkki tekee. Kaikkea kielteistä ja muille vahingollista hän aina välttää. Hän uskoo ainoastaan Buddhaan, Dharmaan ja Sanghaan. Sitten hänet kutsuttiin Tiibetiin auttamaan dharmahallinnossa.

Tiibetin henget ja pahat olennot eivät olleet valmiita vastaanottamaan dharman hyötyä. Ne olivat hyvin villojia ja alkoi tapahtua monenlaista. Sato ei kypsynyt maassa, oli tulvia, tuulia, ukkosta ja sairauksia. Silloin dharmanvastaisille ministereille tarjoutui tilaisuus. He menivät kansan luo ja panettelivat kuningasta. Lopulta he onnistuivat nostattamaan vallankumouksen kuningasta vastaan sanomalla, että kuningas toi Intiasta köyhän munkin, joka on pitänyt monia puheita. Siksi kansalaiset kuolevat ilman ruokaa ja sairaudet leviävät. Lopulta kuninkaan oli kuunneltava kansaansa ja hän meni Bodhisattva Santarakshitan luo sanoen: "Minä halusin tuoda Buddhan opetukset Tiibetiin kaikkien tiibetiläisten hyödyksi, mutta koska heillä on pahaa karmaa tai he ovat ymmärtämättömiä, he eivät voi tällä hetkellä vastaanottaa opetusta. Myöhemmin haluan koettaa toisella tapaa, mutta koska he nyt kapinoivat minua vastaan, haluan, että menet takaisin Nepaliin," hän sanoi. Bodhisattva vastasi: "Minä menen, mutta sinun isoisäsi ja isäsi aikana, ja oman hallintosi aikana, aina kun te olette yrittäneet tuoda Buddhan opetuksia Tiibetiin, kaikki on mennyt vikaan. Se johtuu siitä, että Tiibetin henget ovat kesyttämättömiä. Siksi ilmestyy hankaluuksia. Niiden kesyttämiseksi Länsi-Intiassa, Urgyenin kuningaskunnassa, on suuri mestari nimeltä Guru Padmasambhava. Hän on valaistunein olento maan päällä tällä hetkellä ja voimakkain kesyttämään pahoja henkiä. Sinun on kutsuttava hänet, ja sen jälkeen voimme tuoda Buddhan opetukset tänne puhtaasti."

Kuningas teki sitten parhaansa kutsuakseen Guru Rinpochen Tiibetiin. Ja Guru Rinpoche tuli mitä ihmeellisimmin. Hän ei tullut kuninkaan lähettämän saattueen matkassa, vaan lähetti heidät edeltä ja tuli yksin. Minä uskon, että hän lensi. Ei lentokoneella, vaan ihan itse. Mahdoton tietää miten, mutta hän lensi. Matkalla hän voitti pahat henget ja otti niiltä pois niiden kielteiset voimat.

Ensin hän kulki läpi Shangshunin. Siellä on hyvin kuuluisa ja voimakas henki, jonka nimi on Mutsame. Kun Guru Rinpoche kulki laakson halki, henki rikkoi vuoret kummallakin puolella ja koetti saada ne sortumaan hänen päälleen. Hän piti kaksi vuotta erillään toisistaan vain keppinsä avulla, ja lensi niiden yli avaruudessa. Siten sen paikan henki kesyyntyi. Sitten hän tuli Kala Rongoon, joka silloin oli Tiibetiä, nyt se on rajaseutua. Siellä oli 12 henkien ryhmää. Ne synnyttivät raemyrskyn ja

ukkosen. Hän otti kourallisen vettä ja tiivisti kaiken ukkosen sinne. Siitä tuli veripisara ja henget menettivät voimansa; näin hän kesytti ne. Nykyisin kutsumme niitä kahdeksitoista tenmaksi. Ne ovat myös yksi suojelijoistamme.

Sen jälkeen hän tuli Kangkarille, joka on hyvin kuuluisa lumivuori. Hän läpäisi sen, ja erittäin vahva naispuolinen henki sai aikaan lumivyöryn. Hän vain katsoi lumivuorta voimakkailla silmillään ja kaikki lumi sulii ja kallio tuli näkyviin. Henki ei voinut kestää sitä, ja se pakeni järveen. Järven nimi on Paltso. Henki meni sinne. Guru Rinpoche viittasi kädellään, ja järvi kiehui kuin tulivuoren laava. Hengen liha ja luut irtosivat toisistaan, ja se tuli ylös järvestä luurankona. Guru Rinpoche heitti vajransa niin, että hengen toinen silmä sokaistui. Se uhrasi kaiken Guru Rinpochelle ja siitä tuli yksi suurimmista suojelijoistamme. Sen nimi on Kangkar shame dorje shinzigma.

Kun hän kulki vuoristoa pitkin, siellä oli Nyenchen Tanghla, suuren vuoren vahva henki. Ennen kiinalaisten tuloa emme koskaan kävelleet siellä, mutta paimentolaisryhmät tuhansine jakkeineen lähettivät säännöllisesti satoja hevosia ja jakkeja vuorelle uhrilahjana. Eläimiä ei tapettu, vaan ne vain menivät vuorelle, ja henki piti ne omaisuutenaan. Niitä ei nähty sen jälkeen.

Kun Guru Rinpoche saapui sinne, Nyenchen Tanghla aiheutti monenlaista harmia hänelle, ja sen viimeinen temppu oli ilmestyä suurena käärmeenä, joka sulki Guru Rinpochen tien. Hän löi kepillään, ja käärme muuttui pienen pojan muotoon. Se on tämä henki, joka silloin tarjosi elämänsä ja kaiken omaisuutensa Guru Rinpochelle muuttuen dharmansuojelijaksi.

Tällä tavoin Guru Rinpoche valmisti maan ja olennot vastaanottamaan dharmaa. Tehtyään kaiken valmiiksi hän tapasi kuninkaan.

Guru Rinpoche, Nepalista palannut Bodhisattva Santarakshita ja kuningas Trisong Detsen alkoivat sitten rakentaa keskustemppeleitä tai eräänlaista paikkaa, Samyetä. Tutkittuaan Tiibetin läpikotaisin, he löysivät sopivan paikan Samyelle keskellä erämaata, missä ei ollut mitään vihreää, ei mitään, mutta paikka oli silti oikea. He huomasivat sen paikan hyödylliseksi maailmankaikkeudelle. Löydettyään maan, he alkoivat rakentaa, ja kaikki kolme siunasivat paikan. Guru Rinpoche tanssi erityisen tanssin, eräänlaisen lamatanssin taivaalla avaruudessa, ja mihin hänen varjonsa koskettikin, siihen ihmiset piirsivät maahan merkin. Siitä tuli Samyen ulkomuuri. Sanotaan, että siinä on monia kulmia, koska hän tanssi taivaalla, ja varjo kosketti maata, sillä tavoin kulmat muodostuivat. Se on ensimmäinen muuri.

Sen sisäpuolella on kaksitoista luostaria. Siellä oli kaksi suurta stupaa aurinkoa ja kuuta varten. Ne kääntyivät ajan mukaan ja erityisinä päivinä niistä tuli ääniä ja valoja. Ihmiset siis näkivät valoja ja kuulivat ääniä niistä.

Kun Samye tsu lhakang oli valmis, he järjestivät juhlat yhdessä kaikkien mestareiden kanssa ja pyhittivät tempelin.

Myöhemmin kuningas Trisong Detsen perusti kaksitoista suurta munkkikuntaa, oli luostareita, kouluja ja opistoja. Kuningas lähetti oppineita tiibetiläisiä Intiaan hakemaan lisää opetuksia, erityisesti lääketiedettä. Sitten muodostuivat kahdeksan

eri koulukuntaa. Ne eivät ole oikeastaan koulukuntia, vaan niillä on eri mestarit, eri perimyslinjat.

Muutamia opetuksia käännettiin myös bönistä, sillä kuningaskunnassa nimeltä Shang shang oli joitain bön mestareita.

Guru Rinpoche todisti, että bön-ihmeet eivät ole todella viisauden ihmeitä. Se on eräänlaista henkivoimaa, joka muuntuu inhimilliseksi tulemalla sisään ihmiseen. Jos teet johonkin henkeen liittyvää harjoitusta, niin henkien voimakuningas tulee sinuun, ja sitten voit tehdä ihmeitä, mutta kun henget menevät pois, sinusta tulee tavallinen. Guru Rinpoche todisti sen, ja se aiheutti pulman kuninkaalle ja kansalle. He oivalsivat, että bönpo ja Dharma olivat hyvin erilaisia. Oli paljon sekaannusta ja väittelyä. Lopulta päätettiin haastaa dharma ja bön toisiaan vastaan, ja hankkia todisteita.

Bönin ihmeet ovat tuntevien olentojen ihmeitä, henkien ja niiden, jotka ovat ihmisiä voimakkaampia, mutta se ei ole mitään Dharman ihmeeseen verrattuna. Sen takia ne hävisivät ja kaikki henget pyysivät Guru Rinpochelta anteeksi: "Ihmeet, joita meidän puolellamme olevat ihmiset tekevät, johtuvat meidän voimastamme. Tästä lähin emme halua enää tehdä siten."

Bodhisattva ja muut mestarit voittivat böniläisyyden helposti. Silloin kielteinen bön heitettiin ulos Tiibetistä ja ainoastaan myönteinen bön jäi. Se on parantavaa ja epäitsekkästä, ja sen sisältämät myönteiset asiat tuli säilyttää Tiibetissä ihmisten hyödyksi. Se on hyvin lähellä Dharmaa. Nykyisin nämä myönteiset böniläiset elävät omissa ryhmissään. Luostareissa, joissa on vain böniä, on myönteistä böniä. Monet ovat sekoittuneet dharmalahkoihin. Myönteinen bön on siis olemassa sellaisenaan ja myös hieman sekoittuneena Dharmaan. Kaikki mustan magian oppi puhdistettiin pois Tiibetistä silloin.

Guru Rinpoche piilotti paljon dharma-aarteita Tiibetiin, esimerkiksi tekstejä, patsaita ja siunattuja pillereitä. Sitten hän ennusti minkälaiset ihmiset ottaisivat nuo aarteet esille ja milloin.

Sen jälkeen Guru Rinpoche osoitti useita pyhiä paikkoja harjoitusta varten. Kahdeksan suurta luolaa Tiibetissä ja viisi laaksoa, yksi saari ja kolme pientä maanosaa sekä 20 lumivuorta. Ne olivat pyhät paikat ihmisten harjoitusta varten heidän henkisen tasonsa mukaisesti.

Milarepa teki jonkin osan harjoituksestaan joissakin kahdeksasta luolasta ja lumivuori, jossa hän teki harjoitusta, kuuluu näihin paikkoihin. Kaikki suuret mestarit, heistä suurin osa, harjoitti Dharmaa noissa paikoissa. Nämä pyhät paikat ovat Guru Rinpochen osoittamia.

Sitten lähestyi kuningas Trisong Detsenin kuoleman hetki ja Guru Rinpoche sanoi hänelle eräänä päivänä: "Tätä uutta vuotta emme voi juhliä." Mutta kuningas ja kansa eivät kuunnelleet, koska he halusivat juhlia, ja uusi vuosi on erittäin värikäs tapahtuma. Kuningas osallistuu hevoskilpailuihin. Kuningas osallistui siihen, ja kadulla joku ampui häntä nuolella. Hän kuoli, mutta sitä ei silloin saanut tietää kukaan muu, kuin Guru Rinpoche, mestarit ja ministerit. Se oli vaarallinen hetki, koska opetukset oli juuri saatu tuotua maahan ja kielteinen bön oli juuri karkotettu maasta. Pahat

ministerit oli juuri vaihdettu dharmaministereiksi. Tiedettiin, että jos kuningas kuolisi, vanhat tavat tulisivat takaisin. Siksi kuolema salattiin.

Guru Rinpoche huolehti Tiibetistä kuninkaan sijaisena - kuninkaan sanottiin olevan retriitillä. Näin toimittiin kahdentoista vuoden ajan kuninkaan puolesta. Kahdentoista vuoden kuluttua kuninkaan poika Muni tsenpo oli valmis ottamaan kruunun. Kuninkaalla oli useita vaimoja ja heistä Martsjen, joka oli hyvin kateellinen, myrkytti prinssin. Sen jälkeen hänen oma poikansa Mutig tsenpo tuli Tiibetin kuninkaaksi. Heti kun hänestä tuli kuningas, Bodhisattva Santarakshita erotettiin.

Tuon kuninkaan hallitusaikana Guru Rinpoche sitten kertoi kuninkaalle ja kaikille ministereille, että hän halusi lähteä Lankaan antamaan opetuksia Lankan olennoille. En ole varma, onko kyseessä Sri Lanka. Nimi on sama. Hän kutsui sitä ihmissyöjien maaksi. Tänäpä se tunnustetaan Sri Lankana Ramayanan historian tähden. Se oli hyvin villi, kärsivä ja kielteinen saari, ja Guru Rinpochen oli aika olla noille olennoille hyödyksi. Hän kertoi kuninkaalle ja Tiibetin kansalle, että hän jättää Tiibetin mennäkseen tuohon maahan. Oli todella tullut aika jättää Tiibet. "Tehtäväni täällä on suoritettu loppuun." Kuningas Mutig Tsenpo, ministerit ja kaikki muut pyysivät häntä jäämään. Hän lupasi jäädä ainoastaan yhdeksi vuodeksi ja sen aikana kaikki ryntäsivät ottamaan opetuksia ja siunauksia.

Eräänä päivänä ministerit, kääntäjät ja muut kerääntyivät Samyen keskustemppelin harjalle kuulemaan, kun Guru Rinpoche neuvoi, miten hallita Tiibetin kuningaskuntaa. Hän kertoi, millaisia aikoja oli tulossa, mitä tapahtuisi ja miten käsitellä noita asioita. Guru Rinpoche ennusti ajasta ennen kuin kiinalaiset tulisivat Tiibetiin ja sanoi, että oli jotakin, mitä pitäisi tehdä, mutta ihmisten pahan karman tähden he eivät pysty siihen, ja siksi tämä tapahtuu. Se on ennustettu. Ellei onnistuta tekemään tiettyjä asioita, tulee hyvin tumma punainen varjo. Tumma punainen varjo on kommunistinen varjo. Sen jälkeen tulee kaksi ihmistä kansan ansioiden tähden, ja onnellisuuden valo loistaa Tiibetin yllä.

Kaikkia sen kaltaisia asioita puhuttiin. Ihmiset pyysivät Guru Rinpochea tietenkin jäämään, mutta hänen päätöstään ei voinut muuttaa. Ennen kuin hän lähti, hän antoi vielä neuvoja ja sanoi: "Älkää ajatelko, että Guru Rinpoche on lähtenyt pois. Jos on

kymmenen miljoonaa harrasta ihmistä, niin siellä on kymmenen miljoonaa Guru Rinpochea heidän kanssaan koko ajan.”

Hän siunasi kuninkaan ja ministerit ja kaikki oppilaansa. Lopulta hän antoi viimeisen opetuksensa ja vetäytyi sitten valitsemalleen vuorelle, josta käsin hän aikoi jättää Tiibetin. Hän saapui vuorelle kuningas ja seurue mukanaan. Silloin taivaalta, sinisestä pilvestä tuli hevonen, joka oli väriltään kuin riikinkukon kaula – sininen. Se hirnui, ja hevosen ympärillä oli lukematon joukko dakoja ja dakineita. Oli uskomattomia ääniä, tuoksuja ja näkymiä. Hevonen laskeutui, ja kun Guru Rinpoche oli noussut ratsaille, hevonen nousi ylös pilviin. Guru Rinpoche katsoi sitten takaisin alas maahan sieltä ylhäältä, ja antoi tämän opetuksen kuninkaalle ja hänen seurueelleen.

Tämä on lyhennelmä siitä, hänen viimeinen puheensa ja sanansa Tiibetin kansalle. Hän antoi paljon opetuksia, mutta tämä on hyvin selkeä. ”Tiibetiläinen hartaus on oikullista. Se on niin kuin sää. Päivisin halu ja viha vievät kaiken aikanne. Yöllä olette täysin tietämättömyyden

vallassa. Nukutte niin kuin kuolleet. Siinä välissä puuhastelette kaikenlaista, joka koostuu siitä, että puette joitakin vaatteita päällenne ja ahdatte itseenne ruokaa. Se vie kaiken ajan. Kallisarvoinen ihmiselämäni kuluu ihan vain noissa asioissa. Että laitate vaatteita päällenne, tungette ruokaa suuhun ja lopun aikaa vallitsevat halu ja viha ja yöllä tietämättömyys. Ja hartaus vaihtelee. Siinä aikanne kuluu. Jos haluatte seurata minua – (se tarkoitti mennä sinne ylös!) – seurataksenne minua, teidän täytyy muuttaa se kaikki. Teidän täytyy rakentaa itsenne uudelleen, kehittää itseänne, muuttaa itsenne, sitten seurata minua.”

Hän sanoi niin ja sitten hän kääntyi pois häviten siniselle taivaalle. Ensin kaikki näkivät hänet kyyhkysen kokoisena, sitten oravan kokoisena. Sen jälkeen he näkivät hänet pikkulinnun munan kokoisena ja lopulta hiuksenpään kokoisena. Sitten hän hävisi. Hän hävisi lounaan suuntaan ja meni sinne, minne hänen piti mennä.

Siitä lähtien Guru Rinpoche ei ole ollut Tiibetissä, mutta lupauksensa mukaisesti hän on läsnä niiden mielissä, jotka muistavat häntä, eikä asialla ei ole mitään tekemistä pitkän tai lyhyen matkan kanssa. Se oli kertomus Guru Rinpochen historiasta yhdessä sen historian kanssa, miten buddhalaisuus tuli ensimmäisen kerran Tiibetiin.